

Caspar Haarløv

GARGANTUA

FØRSTE KAPITEL

Hej. Jeg hedder Onkel Fortæller, og jeg vil fortælle dig en sjov og hyggelig lille historie. Der var engang et helt almindeligt land fuldt af dejlige, kedelige mennesker. Landet hed Normalia, og der boede en konge, der ikke var spor mærkelig og en søn, der ikke var spor mærkelig. I landet boede også nogle usynlige børn, tre flyvende oldinge, en hel del 10-benede balletdansere og et enkelt par siamesiske tvillinger, der aldrig havde mødt hinanden.

Der var mange almindelige mennesker i Normalia.

Der var en helt almindelig mand med 25 arme og en helt almindelig dame med 10 meter lange fødder. Men dem skal vi ikke høre om.

Nu skal vi høre den rørende historie om Lotte uden hoved, der blev forelsket i en levende ballon.

Nej. Jeg vil hellere fortælle om den helt almindelige lille by Adderbadder, hvor folk ikke spiser andet end orme og aldrig drikker andet end tis.

Nej. Vi skal høre om Gargantua, en sød, lille dreng på 4 tons.

Gargantua boede med sine forældre, Hr. og Fru Grøn, i en lejlighed i en by, der hed Hovedstaden. Nedenunder boede Hr. og Fru Rød og deres datter, Lille Minnie, en sød lille pige, der var så lille, at man faktisk kun kunne se hende, hvis man kiggede rigtigt godt efter. Gargantua og Lille Minnie var venner. Men de havde aldrig set hinanden. De talte kun sammen i telefon.

”Hej mor?” sagde Gargantua, en dag hans mor gik og fjernede pizzabakker.

”Mor? Det er min nye ven, faktisk min eneste ven nogensinde, der ringer. Hun spørger om det er okay, hvis jeg lige tager med i svømmehallen?”

”Åh, det er nok ikke så godt, vel, mors søde skat?”

”Mor? Må vi så gå over i parken og spille fodbold?”

”Åh, det er nok ikke så godt, vel, mors søde skat?”

”Så går vi bare ned i gården og leger gemmeleg?”

”Åh, det er nok ikke så godt, vel, mors søde skat?”

”Men mor...”

”Mon ikke det er bedre, at du bliver heroppe sammen med mig? Så kan vi rigtigt hygge os. Drikke cola. Spise pizza og se fjernsyn. Har du lyst til at spille computer?”

”Mor, mor, jeg er da ikke for stor? Vel?”

”Nej, min skat. Du er lige tilpas,” sagde fru Grøn.

Gargantua satte sig på en stol, der gik i stykker.

Sådan gik det tit, men hver gang Gargantua voksede fra noget og ødelagde det, så lavede Hr. Grøn noget større og mere praktisk.

”Jeg vidste det ville ske, men se hvad jeg har lavet. En stol, der passer lige til dig, kære Gargantua,” sagde Hr. Grøn og viste Gargantua en 3 meter bred stol.

Hr. Grøn havde også lavet en fodermaskine, hvor man kunne hælde burgers og pizzaer og pomfritter ned i. Så blev det hakket og moset og pumpet ned i Gargantuas mund, så han kunne blive mæt på en hurtig og effektiv måde.. Og når han blev tørstig, kunne han drikke lige så meget cola han havde lyst til gennem en anden lang slange,

for hr. Grøn havde også lavet en colamaskine, der var direkte forbundet med colafabrikken, Leski Cola.

Når så Gargantua var mæt, bøvsede han, og hvis man stod i nærheden, kunne man godt blive væltet omkuld. Hr. og fru Grøn havde også altid gasmasker parat, hvis nu Gargantua skulle slå en prut.

Når Gargantua skulle vaskes, måtte 25 mand spule ham med brandslanger. De brugte to kilo sæbe på at vaske ham under armene. Og når han skulle tørres, fik han et håndklæde på størrelse med en fodboldbane.

Gargantuas far havde bygget et toilet, der var så stort, at de måtte sejle rundt i toiletkummen i en lille båd for at gøre det rent. I starten, dengang Gargantua var baby, havde de brugt almindeligt toiletpapir til at tørre ham bagi. Men da han blev større, blev det for tyndt og slap for hurtigt op. Så tørrede de ham med viskestykker, men de var heller ikke store nok. Så tørrede de ham med håndklæder, men de var for tynde. Så tørrede de ham med hans fars badekåbe, så med hovedpudder, så med dyner. Dynerne var gode, men drengen voksede hele tiden. Så tørrede de ham med en kanin, men kaninen forsvandt og kom først tilbage en uge senere. Så tørrede de ham med

en kat, men den rev ham og gjorde ondt i hans nummer. Så tørrede de ham med en hund og derefter med en isbjørn, men da de var færdige gik isbjørnen ind i stuen og rullede sig på gulvtæppet, og alt hvad de havde tørret var kommet ud over det hele. Så tørrede de ham med en busk, og derefter med et grantræ, men nålene sad fast i kødet, og Gargantua hylede og skreg – til sidst tørrede de ham med bøgetræer fra de store skove.

Træerne skyllede de ud i afløbet.

ANDET KAPITEL

Nedenunder havde hr. og fru Rød godt lagt mærke til det store afløb. Hver gang Gargantua gik på toilettet, rystede hele huset, ting væltede, og der kom revner i loftet. Det var ikke så godt.

”Du må gå op og klage!” sagde fru Rød en dag.

”Jamen, klage? Jamen, øh, jamen, øh,” sagde hr. Rød.

”Du må gå op og klage! Det kan simpelthen ikke være rigtigt, at den dreng skal gå på toilettet lige over os.”

”Men der bor de jo! Vi kan da ikke forhindre ham i at gå på toilettet. Jeg tør slet ikke tænke på, hvad der ville ske, hvis han fik forstoppelse, og så pludselig en dag - det hele kom ud på en gang...”

”Men vores fjernsyn gik i stykker. Lysekronen dirrer. Loftet er ved at falde ned. Du bliver nødt til at klage!”

”Ak...”, tænkte hr. Rød og kiggede på gulvet. Der lå fjernsynet, bom krash ka-plong, i tusind stykker.

Hr. Rød sukede dybt og kiggede på sin datter, som han havde i hånden.

”Så, Lille Minnie, nu går far op og bliver uvenner med sine overboere...”.

”Det var godt!” sagde fru Rød. ”Kom så af sted med dig!”

Men Hr. Rød gik ingen vegne.

”Det er rigtigt!” sagde han og smilede over hele hovedet.

”Hvad? Hvad siger Lille Minnie? Hvad sker der? Hvad er det for noget?” sagde fru Rød.

”Lille Minnie spørger, om hendes nye telefon er færdig. Og det er den. Jeg gjorde den færdig sent i nat. Se, den er er så lille, at man ikke kan se den. Og der er videokamera i og alt muligt. Værsgo, Lille Minnie.... Selv tak, det var så lidt.”

”Hvem skal hun ringe til?” spurgte fru Rød. ”Hun har jo ingen venner”

”Nu græder Lille Minnie...”, sagde hr. Rød og kiggede gennem et stort forstørrelsesglas, så han kunne tørre sin datters øjne.

”Åh!” råbte fru Rød. ”Hun kan da heller ikke tåle noget! Du forkæler hende med alle de bittesmå special-dimser, som du sidder hver nat og konstruerer. Skal vi ikke snart opfinde noget, der er stort? Et eller andet vigtigt? Noget man bliver rig og berømt af?”

”Mindre kan vel også gøre det?”

”Nej!” skreg fru Rød

”Altså, Lille Minnie har mere brug for små ting. Hvis hun skal klare sig på lige fod med andre børn, skal hun have særbehandling.”

”Men hun kommer jo aldrig til at klare sig på lige fod med andre børn. Hun er alt for lille. Hun dur ikke til noget.”

”Jamen, nej, jamen, øh”, sagde hr. Rød.

”Så, af sted med dig”, sagde fru Rød og pegede på døren med sin håndtaske.

”Afsted? Skulle vi et sted hen?”

”Du skal op og klage!”

”Og klage?”

”Ja, kom så af sted. For Lille Minnies skyld”.

Hr. Rød lagde øret ned til Lille Minnie og sagde:

”Lille Minnie siger, at jeg ikke skal gøre det for hendes skyld. Hun siger, at Gargantua er hendes ven.”

”Sådan noget pjat. Nu tager jeg Lille Minnie, og så går du op og klager”, sagde fru Rød og greb om Lille Minnie med en pincet.

”Jeg går op og klager”, sagde hr. Rød og satte sig ned på en stol.

”Kan du så komme af sted!”

Og så gik hr. Rød op for at klage. Fru Rød holdt stramt om Lille Minnie med sin pincet:

”Hvad er det for noget pjat. Du er da ikke ven med det fede dyr, er du vel. Nej? Mors lille skat. Kom ned i mors pudderdåse.”

Og bom smæk var Lille Minnie låst inde i pudderdåsen.

TREDIE KAPITEL

”Hvem er det?” spurgte fru Grøn sin mand, der var gået ud for at åbne hoveddøren.

”Det er hr. Rød fra nedenunder. Han siger vi larmer.”

”Det var da synd for den lille mand. Hvorfor larmer han ikke bare selv?”

”Han siger, at Gargantua er for stor...”

”Min kære lille Gargantua er i hvert fald ikke spor for stor”, sagde fru Grøn og så hidsig ud. ”Han er lige tilpas!”

”Det er rigtigt,” sagde hr. Grøn, ”men...”.

”Kan du ikke bare sige til den lille mand, at han er en idiot? Du kan bare sige det på en sød måde.”

”Min kone mente ikke, hvad hun sagde. Vi skal nok prøve på at være stille. Farvel.”

Hr. Grøn gik ind i stuen og satte sig med en avis: ”Vi kan da godt prøve at tage lidt hensyn....”. Men fru Grøn rejste sig:

”Det bliver svært. For nu kommer motionisterne!”

Døren brasede op, og ind sprang Motionisten og hans tre hjælpere.

”Hey ho! Hey ho! Lugt af sved a-go-go!” råbte han og stampede i gulvet. ”Hvad så Gargantua! Er du klar til at hoppe! Er du klar til at springe! Er du klar til at ryste dellerne!”

”Kan vi ikke prøve at være lidt stille!” forsøgte hr. Grøn sig, men Motionisten stirrede ham ind i øjnene og fnysede:

”Stille? Men vi motionerer jo? Det er det vigtigste i verden!”

Motionistens hjælpere satte straks en gymnastikmaskine op i loftet og bad hr. og fru Grøn om at holde godt fast for enden af hvert sit reb, mens Gargantua skulle holde i de modsatte ender.

”Nu skal vi træne vores muskler. Og samtidig skal vi lære at have tillid til hinanden. At gøre noget sammen. Kom, så hiver i hver i jeres ende af rebet og Gargantua, du hiver skiftevis i det ene og det andet reb. Kom så!”

Gargantua hev i sine håndtag, og hver gang han trak ned fløj hans forældre op i luften.

”Hjælp!” råbte hr. Grøn

”Jeg vil ned!” råbte fru Grøn

”Bliv endelig ved lidt endnu!” råbte Motionisten. ”Det er flot! Rigtig godt! Kom så mer! Sådan. Og så hiver vi ud til siderne. Sådan!”

Gargantuas forældre dinglede fra side til side, og til sidst faldt de ned. Det ringede på døren. Hr. Grøn humpede ud for at åbne. Det var hr. Rød.

”Ja, selvfølgelig, vi skal nok prøve at være mere stille”, sagde hr. Grøn.

”Nu skal vi lave hoppeøvelser!” skreg Motionisten, og så hoppede han op i luften og landede hårdt på gulvet. Hans tre hjælpere gjorde det samme. ”Kom alle sammen! Stampe! Stampe! Stampe!”

Men nu begyndte det at banke nedefra. Familien Rød bankede i loftet med kosteskafte.

”Det er for galt!” råbte Motionisten.

”Måske kan vi prøve at lade være med at hoppe i gulvet”, sagde hr. Grøn forsigtigt. ”Underboen har bedt mig om....”

Bank bank bank.

”Det går jo ikke!” sagde fru Grøn. ”Sådan kan vi jo ikke leve!”

”Men hvad skal vi gøre?” sagde hr. Grøn.

”Nu vil jeg jo ikke blande mig,” sagde Motionisten.

”Så lad dog være,” sagde hr. Grøn.

”Jeg blander mig ikke,” sagde Motionisten.

”Jo du gør!” Sagde hr. Grøn.

”Kan det være rigtigt?” Sagde Motionisten.

”Nej!” sagde fru Grøn.

”Hvad?” sagde hr. Grøn.

Men Motionisten kiggede på dem med et snedigt udtryk i øjnene:

”Hvordan kan man hoppe i gulvet, hvis ikke man kan hoppe i gulvet?”

Det var der ikke nogen, der kunne svare på. De stod alle sammen helt stille for ikke at forstyrre underboen. Gargantua, der var blevet helt udmattet af at motionere, faldt i søvn, mens Motionisten løftede sin pegefingertop foran næsen på hr. Grøn og sagde:

”Jeg vil ikke blande mig. Men forholdene her er utålelige. Man bryder mod et af vor civilisations grundprincipper: Jeg et gulv mig hoppe vil. Og: Med lov skal man gulv hoppe. Religionen siger: Du skal hoppe dit gulv og det næste. Hver nat beder børn over hele verden den fromme bøn: Hoppe gulv. Du som hopper på gulvet. Giv os i dag et gulv at hoppe på. Og bank ikke på loftet. Som vi heller ikke banker på vores loft. Thi vi skal hoppe og springe i al evighed! Amen!”

”Ja!” Sagde fru Grøn, men hendes mand sagde ingenting.

”Motionisten har ret! Vi kan ikke leve på den her måde. Jeg får ondt i benene. Vi bliver nødt til at kunne bevæge os. Vi må sige fra over for underboernes tyranni! ”

Motionisten var helt enig:

”Netop! Vi bliver tyranniseret! Vi lever i frygt! Derfor må vi handle. Vi må sige fra over for truslen under vores fødder. Vi må kunne hoppe som vi vil!”

”Okay,” sagde hr. Grøn. ”Jeg taler med dem om det.”

Motionisten trådte hårdt i gulvet, og straks bankede det nedefra:

”Det vedkommer selvfølgelig ikke mig. Og i virkeligheden vil jeg slet ikke blande mig. Men det er for sent. Det nytter ikke at tale med dem. De er ligeglade. De er onde. De må bekæmpes. De hader os for den måde vi lever vores liv. De hader os, fordi vi hopper.”

Hr. Grøn foreslog, at de måske kunne lade være med at hoppe så meget.

”Jeg blander mig ikke,” sagde Motionisten. ”Men vi må forsvare os med alle midler. Et menneske der ikke kan hoppe i gulvet er som et menneske der slet ikke kan hoppe i gulvet!”

”Vi må gøre noget,” sagde fru Grøn.

”Vi må forsvare os mod deres bank i loftet. Men jeg skal ikke blande mig.”

”De skal dø!” sagde fru Grøn.

”Det vedkommer ikke mig,” sagde Motionisten. ”Men jeg synes, at vi må slå igen.”

Hr. Grøn rystede på hovedet. Der var noget, der ikke stemte:

”Nu har de jo ikke slået os. Så kan vi vel ikke slå igen?”

”Jeg skal ikke blande mig. Men er det os, der slår først? Nej! De vil ikke have vi hopper på vores eget gulv. De banker i loftet – vi banker dem. Hvis vi slår dem rigtigt hårdt er det i selvforsvar.”

”Er det det?” spurgte hr. Grøn.

”Ja, uden at jeg blander mig, må sige, at vi er nødt til at slå først for overhovedet at overleve. De, hr. Grøn, som familiens overhoved, må tage det ansvar på Deres skuldre. De må gå ud og købe store våben og ved vores hjælp skal De gå nedenunder og skyde de røvhuller i røven. Jep! Det er det jeg siger: Giv de svin hvad de har fortjent.”

Hr. Grøn var helt forvirret. Han havde altid syntes, at hr. Rød nedenunder var sådan en flink fyr, og nu fik han pludselig at vide, at han skulle skyde ham i røven. Hvad var det for noget? Fru Grøn, derimod, synes det lød som en god plan.

”Det er også en dejlig lejlighed,” sagde hun. ”Og vi kunne godt bruge noget mere plads. Den kære Gargantua skal jo også være her.”

”Vi kan da ikke tage deres lejlighed?” sagde hr. Grøn.

Fru Grøn tænkte sig lidt om og sagde:

”Men vi kan ikke leve med dem som underboere. Og de kan ikke leve med os som overboere. Så det er bedst for alle.”

”Men nedenunder dem er der jo en ny lejlighed. Med nye underboere.”

”Dem smider vi også ud.”

”Men så er der naboerne?”

”Ud med dem også!”

”Naboerne har jo også underboere? Og naboer til den anden side?”

”Så må vi vel også fjerne dem.”

”Så har vi jo til sidst fjernet hele byen?”

”Ja! Er der noget problem i det?”

Motionisten var lige ved at hoppe af glæde:

”Så bliver De konge, hr. Grøn! De kommer til at bestemme over hele byen!”

”Gør jeg det?” Sagde hr. Grøn og satte sig ned i sin lænestol.

”Ja, jeg skal selvfølgelig ikke blande mig, men jeg har nu altid syntes, at De ville være sådan en virkelig god konge, hr. Grøn. Eller skulle jeg kalde Dem, Deres Majestæt... ”

Motionisten strøg hr. Grøn over skuldrene og bukkede underdanigt.

”Nå, det ved jeg nu ikke” mumlede hr. Grøn og så stolt ud.

”Majestæt... ”.

”Åh!” sagde fru Grøn og glattede sit forklæde. ”Det ville være så dejligt. Så ville jeg blive dronning! Og Gargantua ville blive prins!”

Men hr. Grøn protesterede: ”Det går ikke. Hvad ville resten af landet ikke sige?”

Motionisten smilede: ”Har vi først taget hovedstaden, er det kun rimeligt, at vi også tager resten af landet.”

”Selvfølgelig,” sagde fru Grøn. ”Det er da det nemmeste.”

Motionisten bukkede igen dybt for hr. Grøn og lagde sit ansigt i alvorlige folder:

”Deres Majestæt, jeg vil ikke blande mig i Deres beslutninger. De er i sandhed den klogeste og viseste af alle konger, men når nu hele det skønne kongerige Normalia er Deres, bør De sandelig ikke glemme de omgivende lande. Jalousi råder over alt. Fremmede konger vil banke med kosteskafter på rigets grænser og forlange, at De holder op med at hoppe på gulvet.”

”Åh nej, hvad gør jeg så?”

”Vil De have lov at hoppe på gulvet?”

Hr. Grøn sagde ingenting, men fru Grøn skreg: ”Ja!”

”Skal nogen komme og fortælle Dem, som er konge, at De ikke må hoppe på gulvet?”

Hr. Grøn sagde ingenting, men fru Grøn skreg: ”Nej!”

”Så er det utroligt, uomtvisteligt, uundgåeligt, at De må forsvare Dem mod de krigerske nationer, der omgiver Deres fredelige, gode, hoppende rige. De må begynde med at lede Deres soldater nordpå. De må erobre Svendige og derefter dele Deres delinger i to. En deling går mod vest og erobrer Nokke, den anden går mod Øst og erobrer Kindland, Røjsland, Fina, Kapan og Baustralien og alle de andre lande deromkring. Den anden deling sejler mod Hengland, erobrer det, samler forråd og udbygger hæren med flere soldater og deler sig igen i to. Den første deling går mod syd og erobrer Molland, Kælkien, Tysseland, Olen, Grandcru, Itulien, Salkan, Banien og Gækkenland. Herfra overmander De let hele Papfrika og går dernæst videre til MellemØstNordSydVesten, hvorfra turen går til Hindien og Gakistan, hvor De mødes med Deres finesiske og baustralske tropper og fejrer Deres mange sejrer ved at hoppe på gulvet. I mellemtiden er en tredje gruppe, den De forlod i Hengland, sejlet videre mod Vest og erobret Grønkålland, Bandana, Anerina, Flexico og resten af Mellem- og Syd-Anerina. De har nu erobret

hele verden og er konge over det hele! Altså undtagen Sydpolen og Nordpolen, men der er alligevel også så koldt.”

”Hvad er der nu galt med Sydpolen og Nordpolen?” spurgte hr. Grøn.

”Der er ikke meget gulv at hoppe på,” sagde Motionisten og mente dermed, at hr. Grøn kunne være tilfreds med at eje hele resten af verden.

”Men der er noget meget fascinerende natur deroppe og nede,” sagde hr. Grøn.

”De bestemmer, Deres Majestæt, og jeg forsikrer Dem, at har De først erobret hele verden, så er det ingen sag at erobre Sydpolen og Nordpolen.”

”Det glæder mig. Jeg har altid godt kunne lide en god sneboldkamp.”

Hr. Grøn rejste sig og bød sin kone op til dans:

”Min dronning...”

Bank! Lød det nedefra.

”Det er for galt!” sagde fru Grøn.

”Det er for meget!” sagde Motionisten.

”Øh bøh..” sagde hr. Grøn.

”Kong Grøn! Pligten kalder! Vi må gå i krig!” råbte Motionisten.

”Men... hvordan skal vi det?”

”Jeg kender et godt sted, hvor man kan købe store våben. Lad os gå, der er ingen tid at spilde! Hele verden venter på at blive befriet.”

”Lad os komme af sted!” sagde fru Grøn og ud gik de, alle tre, efterfulgt af Motionistens hjælpere, der sang:

”Hey! Ho! Hey! Ho! Købe våben! Go! Go!”

FJERDE KAPITEL

Gargantua sov. Han drømte om burgers og pizza og cola.

DIIIIIIIIIIIINNNNGRRRIIIIIIIIIIIINGDIIIIIIIINGBLIIII
P!

Gargantua tog sin telefon:

”Hallo, det er Gargantua. Hej Lille Minnie. Har du fået en ny telefon? Det er godt. Så sidder du ikke længere fast i mikrofonen? ... Ha ha ... Mine forældre er også åndssvage ... hvorfor hoster du? Er du forkølet? Har din mor låst dig inde i sin pudderdåse! Hvor er det strengt! ... Det er rigtigt. Jeg drømmer også nogle gange, at vi bare

kunne være os to. Uden forældre ... Fordi – jeg har tænkt over noget. Du ved, at jeg elsker at spise. Men jeg elsker ikke kun at spise. Der er også noget andet, jeg elsker. Jeg elsker, når du snakker til mig, Lille Minnie. Det er det bedste, jeg ved. Når du sludrer og sladrer – pludrer og pladrer - så føler jeg mig som et sugerør i et glas cola, som en hvid tallerken med en masse mad på, som en burger der bliver spist, som, altså, forstår du? Jeg tror meningen med mit liv er, at jeg skal høre på dig. Og derfor tænkte jeg også, at du kunne flytte ind i mit øre. Der er masser af plads til, at du kan indrette det som dit eget værelse med seng og et skrivebord. Du må gerne hænge plakater op. ... Og så kan du synge for mig ... ja! ... Du synger så godt ... Uh, yeah! ... La la la ... “

Gargantua begyndte at danse til Lille Minnies sang. Fedtet bølgede rytmisk. Gulvbrædderne knirkede. Det var en mægtig fest.

KAPRAKSAKABALAKABANKANDAKALANGKABANGKA!!!

Gargantua faldt ned gennem gulvet. Han landede blødt på sin runde numse, og opdagede slet ikke, at han sad lige oven på familien Røds fine lysekroner.

”Er det en elefant?” spurgte hr. Rød.

”Er det en tank?” spurgte fru Rød.

”Nej...,” sagde de begge to: ”Det er Gargantua!”

Fru Rød var lige ved at græde. Hele hendes fine hjem var ødelagt.

”Skrid med dig!” sagde hun. Gargantua børstede noget støv af hovedet og kiggede sig omkring:

”Hej...” sagde han. ”Mit navn er...”

”Vi ved godt, hvem du er!” afbrød fru Rød. ”Gå op til dig selv!”

Gargantua prøvede at rejse sig. ”Jeg kan ikke. Jeg er for fed til at rejse mig. Undskyld.”

”Vi må slå ham ihjel,” sagde fru Rød. ”Så kan vi skære ham op og tage ham ned lidt af gangen. Ja! Det var en god idé, jeg fik der!”

Hr. Rød rystede på hovedet: ”Det kan vi da ikke. Hvad ville hans forældre ikke sige?”

”Vi må skynde os, inden de opdager det!”

”Det tror jeg ikke, vi kan nå.”

”Hvis vi går i gang nu? Skynd dig, hent køkkensaksen!”

”Jeg tror ikke, vi kan skjule det. Nej. De vil opdage det. Hullet i loftet. Blod over det hele. Det går ikke. Desværre.”

”Æv.”

”Vi må spørge hans forældre...” forsøgte hr. Rød, men fru Rød slog ham med sin håndtaske:

”Spørge hans forældre! Er det måske ikke deres skyld? Er det ikke de to hæmningsløse gulv-trampende lysekronedirrerer, der har stopfodret den grimme dreng indtil han var på størrelse med en lille blåhval? Hvad skal vi spørge dem om? Hvordan han taber sig? Jeg tror det ikke! Hvordan han får lettet sin fede røv? Jeg tror det ikke! Nej, vi skal spørge dem, om de helst vil skydes eller smides ud af vinduet, om vi skal melde dem for hærværk, indbrud eller perversiteter. Jeg siger til dig, min kære lille mand, at det her er en krigserklæring. Og hvis de vil have krig, så skal de få det. Det var dem der startede. De er selv ude om det. Nu skal de have tæsk!”

”Jamen...”

”Der er ingen vej uden om. Det er os eller dem. Vi må gå i krig mod vores monstrøse overboere. De skal dø!”

I samme nu kom hr. og fru Grøn ind ad døren:

”Hej, hej! Har I set vores søn, Gargantua?” sagde de og smilede venligt. ”Vi kan ikke finde ham.”

”Hej...,” sagde Gargantua. ”Jeg faldt ned gennem gulvet.”

”Hvor er det synd for dig. Har du slået dig? Mors lille skattegris,” sagde fru Grøn.

Fru Rød blev rød i hovedet og skreg: ”I skal dø!”

Hr. Grøn afbrød hende: ”Det har vi ikke tid til.”

”I skal dø!” sagde hun igen og truede familien Grøn med sin pegefinger.

”Hold nu op. Vi havde faktisk også tænkt os at dræbe jer,” sagde hr. Grøn venligt.

”Nå, nå,” sagde hr. Rød. ”Mindre kunne vel gøre det,” grinede han indtil det gik op for ham hvad hr. Grøn havde sagt. 10-øren faldt.

”Jeg mener: Hvad siger du?”

”Vi ville dræbe jer, men det må blive en anden gang,” sagde hr. Grøn og så alvorlig ud: ”Vi har ikke tid til at slås. I må høre efter. Vi kom for at fortælle jer en vigtig nyhed. Det er forfærdeligt for os alle sammen. Jeg ved ikke om I har set fjernsyn. Men Kongen har udråbt en ny lov: ”Alle børn skal være lige store!”

Hr. Rød kløede sig under hagen: ”Alle børn skal være lige store?”

”Ja,” sagde fru Grøn: ”Alle børn skal være lige store”

Men fru Rød var stadig vred: ”Først skal jeg slå jer ihjel!” råbte fru Rød og sprang hen over stuen, mens hun svingede sin håndtaske til alle sider. Hr. Rød holdt fast i hendes kjole:

”Min kære kone, vent et øjeblik. Hvis alle børn skal være lige store, så... ”

”Så er den helt gal med Gargantua og Lille Minnie!” sagde fru Grøn.

Det gjorde ikke indtryk på fru Rød:

”Jeg ved da godt, at der er noget galt med Lille Minnie. Hun er alt for lille og dur ikke til noget.”

Pludselig blev hr. Rød meget nervøs. Han tog sig til lommerne og kiggede bange under sine skosåler:

”Hvor er Lille Minnie? Hvor er min lille datter?”

”Hun er nok blevet mast under det fede læs derovre. Typisk,” sagde fru Rød.

”Åh nej! Bare der ikke er sket hende noget.” Hr. Rød var meget bange.

”Pudderdåsen!” råbte Gargantua. ”Hun er i pudderdåsen.”

”Har I kigget i håndtasken?” spurgte fru Grøn.

”Pudderdåsen!” råbte Gargantua. ”Hun er i pudderdåsen.”

”Har I kigget i lommerne?” spurgte hr. Grøn.

”Pudderdåsen!” råbte Gargantua. ”Hun er i pudderdåsen!”

”Åh, for søren, her er hun jo!” sagde fru Rød. ”Jeg havde bare lagt hende ned i pudderdåsen. ”

Hr. Rød skyndte sig hen for at se om Lille Minnie havde det godt.

Hr. Grøn rynkede sine bryn og sagde:

”Det er vigtigt, at vi arbejder sammen nu. Kongens nye lov går ud over begge vores børn.”

”Pas jer selv,” sagde fru Rød.

”Må jeg tale med Lille Minnie?” spurgte Gargantua.

Fru Rød fnysede:

”Du holder dig langt væk fra vores Lille Minnie. Vores Lille Minnie er aldeles ikke interesseret i at tale med store, grimme, fede, klamme, ulækre, forvoksede, væmmelige monstre.”

Men det var mere end fru Grøn ville lægge øre til. Hun gik hen til fru Rød og nev hende i øret:

”Gargantua er overhovedet ikke spor for stor og ikke spor fed!

Måske skulle du selv til at give din barn noget at spise! Hun er så underernæret, at man slet ikke kan se hende!”

Hr. Grøn stillede sig imellem de to damer, så de ikke kom op at slås:

”Det er ikke noget i vejen med vores børn. Men skal vi ikke være enige om, at de i hvert fald ikke er lige store?”

De to mødre mumlede hver for sig noget om, at det var de sandelig ikke sikre på, og nu skulle den familie lige passe på, og hvad er det også for en måde at opdrage sit barn og....

Hr. Grøn hævdede stemmen:

”Kongen vil have, at alle børn skal være præcis samme størrelse som hans egen søn. I morgen skal vi hen til OverStyrPåAlting-Kontoret og bevise over for myndighederne, at Lille Minnie og Gargantua er helt almindelige børn. Ellers er det ude med os.”

”Det er ude med os,” sagde de alle sammen og satte sig på gulvet.

FEMTE KAPITEL

Næste dag gik de to familier hen på OverStyrPåAlting-Kontoret for at få deres børn målt. Hr. Rød var godt klar over, at Lille Minnie var en smule mindre end de fleste børn, og derfor havde han købt en rød kjole i normal pige-størrelse og et sæt normale pige-sko. Nu gik han med kjolen hængende på en bøjle foran sig, mens han skubbede pigeskoene frem med nogle træplader han havde sat fast på sine sko.

På den måde håbede han, at Lille Minnie ville ligne en almindelig pige.

Det havde været svært for Hr. Grøn at overbevise sin kone om, at Gargantua nok var større end den tilladte standard, men til sidst var fru Grøn gået med til at skubbe Gargantua ned i den barnevogn, som hr. Grøn havde lavet ud af en gammel hestekærre, en brugt lossekran og understellet på en propelflyver, dengang Gargantua var lille. Altså mindre. Nu håbede de bare, at barnevognen ikke gik i stykker.

Udenfor OverStyrPåAlting-Kontoret parkerede de Gargantua i barnevognen, mens de selv gik indenfor og ventede sammen med familien Rød. De satte sig på en bæk og kiggede på et fjernsyn, der viste den samme video igen og igen:

”Velkommen til OverStyrPåAlting-Kontoret! Mens De venter, kan De nyde disse dejlige billeder af vores sunde konge, der løber om kap med sig selv, spiller stangtennis med sig selv og griner af sig selv.”

”Ha ha!”

”Kongen har befalet ”Alle børn skal være lige store!” Nu har du chancen for at skille dig af med din vanskabning. Er dit barn for lille

– ud med det! Er dit barn for stort – ud med det! Vi vil kun have perfekte børn: Børn på størrelse med kongens perfekte søn.”

”Jeg er perfekt!”

”Velkommen til OverStyrPåAlting-Kontoret! Mens De venter, kan De nyde disse dejlige billeder af vores sunde konge, der løber om kap med sig selv, spiller stangtennis med sig selv og griner af sig selv.”

”Ha ha!”

”Kongen har befalet ”Alle børn skal være lige store!” Nu har du chancen for at skille dig af med din vanskabning. Er dit barn for lille – ud med det! Er dit barn for stort – ud med det! Vi vil kun have perfekte børn: Børn på størrelse med kongens perfekte søn.”

”Jeg er perfekt!”

”Jeg er sulten,” sagde Gargantua.

”Vi lader som om, vi ikke kender dem,” sagde fru Rød til sin mand.

Hun syntes familien Grøn var noget af det pinligste i verden.

Resten af kontoret var udstyret med en stor disk, en masse bøger fulde af love og regler og en børnemåler.

”Næste! Familien Rød!” Lød det fra en høj mand med overskæg, der pludselig sprang frem bag disken fulgt af tre assistenter i ens tøj.

”Nå, så er det vores tur. Det skal nok gå fint,” sagde hr. Rød og gik hen til børnemåleren med kjolen og pigeskoene foran sig.

”Goddag, goddag,” sagde Inspektøren. ”Og velkommen til OverStyrPåAlting-Kontoret. Vi skal så måle jeres barn og se, om det passer med den korrekte størrelse. Hvor er barnet henne?”

”Hun er lige her. Helt perfekt i størrelsen,” sagde hr. Rød.

”Jeg kan ikke se hende.”

”Jo, jo, hun er lige her. Passer perfekt ind i kassen. Se!”

”Det var meget mærkeligt. Jeg forstår ikke... ”

KNAGEKNIRKEKNIRKEKNAGEKAGEKNIRKEKNIREKNA
GE

Inspektøren vendte sig mod den mærkelige støj, der kom ude fra gangen hvor Gargantua lå:

”Er alting i orden derovre? Vi er i gang med vigtigt arbejde og vil ikke forstyrres!”

”Alting er helt i orden,” smilede hr. Grøn. ”Ingen problemer her!”

Fru Grøn nejede og smilede så bredt hun kunne:

”Vi står bare her på en helt almindelig måde og er helt almindelige og perfekte i størrelsen. Er det bedre, hvis vi kommer igen i morgen?”

”I bliver nødt til at vente lidt. Alle sammen. Jeg synes, der er noget lusk her jeg ikke helt forstår.”

Inspektøren kiggede mistroisk fra side til side.

KABOMKLIRKLIRBOMKRASHBONGKLINGBINGBOMBA
M

Gargantua havde sprængt sin barnevogn, og nu foldede han sig ud.

Inspektøren gispede: ”Det var dog utroligt. Et monster! Det kan vi ikke have!”

”Vores barn er ikke et monster! Han er bare lidt stor!” sagde hr. Grøn.

”De indrømmer det altså? Han er for stor!” råbte Inspektøren.

”Han er lige tilpas!” sagde fru Grøn.

Men det syntes Inspektøren ikke:

”Det barn er for stort! Og det andet barn er for lille! Det går ikke.

Kongen har befalet, at alle børn skal være lige store. Så skal de også være lige store. Ellers ville alle børn jo være forskellige i størrelsen. Er det ikke rigtigt?”

”Jo, det er selvfølgelig rigtigt...” indrømmede hr. Grøn.

”Det glæder mig, at de støtter Kongen.”

”Jamen...”

”Ikke noget jamen. Lov er lov og lov skal holdes. Går De også ind for mord og forbrydelse?”

”Nej da.”

”Selvfølgelig ikke. Og derfor skal alle børn også være lige store.”

”Men det er de jo ikke...” sagde fru Grøn, der var blevet lidt nervøs og også lidt sur.

”Det skal de da være!” sagde Inspektøren og pegede vredt på hr. og fru Grøn. ”Hvad skulle det ellers ende med? Tænk hvis nogle var små og andre var store! Hvordan skulle man så vide, hvilken størrelse tøjet skulle have? Skulle man måske have hele butikker fulde af forskellige størrelser? Nej, det går jo ikke. Og hvordan med barnevogne? Skulle de også være forskellige. Skulle man have forskellige størrelser senge? Forskellige størrelser mad? Det ville jo være helt kaotisk. Landet ville bryde sammen. Alt det vi kender og holder af ville falde fra hinanden. Vil I gerne have, at alting falder fra hinanden?”

”Nej, men...” sagde hr. Grøn.

”Det er rigtigt. I siger det selv. Hvis ikke alting skal falde fra hinanden, skal alle børn også være lige store. Det er der, det hele starter. Hvordan kunne det ikke ende? Tænk, hvis alle huse ikke var

lige høje? Tænk, hvis alle gader ikke var lige lange? Tænk engang, hvor frygteligt det ville være, hvis ikke alle gik klædt i det samme tøj, spiste det samme mad og hørte det samme musik? Tænk, hvis nogen var gode til noget og andre var gode til noget andet? Hvis folk var forskellige, ville det ikke betyde, at der var forskel på folk?”

”Jo, det er klart...” sagde fru Grøn og ville sige en hel masse. Men det fik hun ikke lov til. Inspektøren afbrød straks:

”Nemlig. Vi er fuldstændigt enige. Og det er godt. For tænk hvis folk ikke var enige om alting! Hvis folk var uenige! Hvordan skulle man så vide, hvad der var rigtigt?”

”Jeg er ikke enig,” sagde Gargantua.

”Du er også alt for stor! Du er grim, tyk, klam, væmmelig, fed, monstrøs, gigantisk, frygtelig, kæmpe, absurd, skrækkelig, enorm, forfærdelig, anderledes, mærkelig, underlig og forkert!”

”Jeg er ikke forkert”

”Vores søn er ikke forkert!” sagde hr. Grøn.

”Jo, han er! Min gode ven, det var vi jo enige om...”

Men både hr. Grøn og fru Grøn rystede på hovedet: ”Det var noget andet.”

”Noget andet! I går altså ind for først det ene og så noget andet? Alle mulige ting på en gang. Man ikke gå ind for forskellige ting på samme tid. Det er logisk umuligt. Børn må være lige store.”

”Nej,” sagde Gargantua.

”Jo,” sagde Inspektøren.

”Nej,” sagde Gargantua.

”Jo,” sagde Inspektøren.

”Nej,” sagde Gargantua.

”Jo,” sagde Inspektøren.

”Nej,” sagde Gargantua.

”Jo,” sagde Inspektøren og spruttede af raseri, så der stod spyt ud af munden på ham som på en kamel, der er forkølet. Nu var han sur.

Men heldigvis havde han det bedste argument parat:

”Tænk så, hvis alle var lige så store som dig!” sagde han og vendte sig om mod sine assistenter, der kiggede beundrende på ham.

Gargantua lod sig ikke slå ud:

”Tænk, hvis alle var lige som dig,” sagde han. ”Tænk, hvis alle skældte ud, men der ingen var at skælde ud på. Tænk, hvis alle stod på det samme sted på samme tid. Tænk, hvis alle gjorde det samme samtidigt. Tænk, hvis alle sagde det samme hele tiden.”

”Det ville være dejligt,” sagde Inspektøren og hans assistenter i kor.

”Det ville ikke være dejligt,” sagde Gargantua.

Inspektøren prikkede ham i maven og lagde vægt på sine ord:

”Alting skal være det samme.”

Gargantua rystede på hovedet og kiggede længe på Inspektøren:

”1 er ikke 2. Og 2 er ikke 1 som ikke er 3 som på sin vis ikke er 4.

Hvis ikke tallene var forskellige ville vi ikke kunne kende forskel på dem. Hvis ikke vi kunne kende forskel på dem kunne vi ikke tælle.

Og hvis ikke vi kunne tælle, ville vi ikke vide, at de forskellige tal ikke er lige store. 4 er større end 3 der er større end 2 der er større end 1.

Og der er flere tal. 1, 2, 3, 4, 5, 6 og 7. Der er endda flere. Lige så mange som vi kan tælle. Måske flere endnu. Tal af forskellig størrelse. Det er meget vigtigt. Hvis ikke mennesker var forskellige, ville vi heller ikke kunne kende forskel på dem. Jeg ville ikke vide, om min mor var min far, eller om min far var min mor, eller om jeg var mig selv eller min mor eller min far, eller om min far var hr.

Grøn eller hr. Rød, eller om inspektøren var Lille Minnie eller Kongen, eller om Kongen var Kongens søn. Det ville være meget forvirrende. Det er med andre ord en fordel, at vi er forskellige fra hinanden. Også i størrelse. Og på andre måder. På forskellige

måder. Som den græske digter sagde "dit" og som den anden græske digter sagde "dat", og dermed mente de hver især noget forskelligt. Som der også står skrevet i bogen "Om mange ting", så findes der mange forskellige ting i verden. Og det er godt. Det er også det, der er tanken bag den filosofiske læresætning: "Man kan ikke på samme tid og sted være både det ene og noget andet". Nej, for at være noget overhovedet må man være forskellig fra andre ting på en anden måde end den samme måde. Der er forskellige måder at gøre det samme, og på samme måde kan vi gøre forskellige ting. Når jeg slår en prut, og du gør det samme, er det ikke den samme prut. Nej. Hver prut er sin egen. Jeg er min egen prut og skid. Man kan ikke rette bøvs for prut. Vi bør ikke holde os for næsen, før prutten er slået. Hver vind sin hørm. Altting fimser, men man kan ikke slå den samme prut to gange. Som Baron von Slip-en-ski' sagde, da han mødte dronningen af Hørmeranien: "Hold kæft hvor du stinker!" Inspektøren vidste slet ikke, hvad han skulle sige. Han hoppede op og ned og løb fra side til side og fægtede med armene, indtil han pludselig opdagede, at hr. Rød var på vej væk: "Stop!" råbte han. "Giv mig straks denne Lille Minnie!"

Hr. Rød blev helt forskrækket og tabte kjolen, så alle kunne se, at det ikke var en rigtig pige.

"Giv mig hende nu bare," sagde Inspektøren. "Jeg vil bare se hende. Jeg tror, hun er for lille."

"Det er hun også," sagde fru Rød og tog Lille Minnie frem fra hr. Røds jakkelomme.

"Er hun ikke yndig?" sagde hr. Rød.

Inspektøren kunne ikke forstå det: "Hun er jo så lille, at jeg slet ikke kan se hende!"

"De skal bare gå tæt på."

"Lad mig holde hende... Ha! Nu har jeg hende. Jeg konfiskerer hermed Lille Minnie. I Kongens Navn."

"Men det er jo vores barn." græd hr. Rød.

"Det er forfærdeligt!" råbte hr. Grøn.

"Hvordan kan du gøre det?" skreg fru Grøn.

"Ha ha ha! Jeg beholder hende," jublede Inspektøren og lagde Lille Minnie ned sin forlomme og lynede den stramt til.

"Jeg skal give dig tæsk!" sagde Gargantua og slog ud i luften.

"Vagter! Vagter! Gæsterne slår!" grinede Inspektøren, mens hans assistenter slog kreds omkring ham:

”Det er til jeres eget bedste. I bliver nødt til at respektere landets love. Det er kongens vilje. Alle børn skal være lige store. Lille Minnie er konfiskeret. Farvel. Og så forventer jeg, at den dreng taber sig et par tusind kilo inden næste uge. Ha ha ha!”

SJETTE KAPITEL

På vej hjem fra OverStyrPåAlting-Kontoret inviterede Hr. og Fru Grøn på trøste-middag oppe hos dem. Hr. Grøn forklarede om colamaskinen og tilbød alle at få lige så meget Leski Cola de havde lyst til. Men eftersom der var hul i gulvet, blev de enige om at gå ned til familien Rød i stedet. Der sad de så, alle sammen, og græd. Hr. Rød gik rundt med hovedet i sine hænder og kunne ikke tænke på andet end, om hans datter nu havde det godt. Gargantua hulkede og brølede så tårerne sjaskede op ad væggen og fik tapetet til at løsne sig. Fru Grøn tilbød igen og igen at lave mad og hr. Grøn gik straks i gang med at forberede en smart plan: ”Se her,” sagde han og lagde nogle store tekniske tegninger ud på familien Røds sofabord.

”Jeg har nogle planer her til et kloakanlæg, der i princippet kunne udbygges til at skylle hele det kongelige palads ud i lokummet...”.

Fru Grøn var meget stolt af sin mand. Hr. Rød kiggede op fra sine hænder og så på planerne, hr. Grøn havde tegnet:

”Det er meget interessant. Bygger du altid store ting?”

”Ja.”

”Jeg bygger helst små ting. Forklar mig lige. Vi skyller hele paladset ud i lokummet?”

”Nemlig!”

”Hvem skal trække i snoren?!”

”Gargantua!”

”Okay?” sagde hr. Rød og kløede sig i håret: ”Men når Gargantua trækker i snoren bliver hele paladset jo skyllet ud i lokummet.”

”Ja, ja. Lige præcis. Det er netop planen.”

”Men så ligger det jo hulter til bulter nede i kloakken”

”Det er det, man ser på den næste tegning.”

”Hvordan finder vi så Lille Minnie?”

Det vidste hr. Grøn ikke.

”Jeg savner Lille Minnie!” sagde Gargantua og tømte en vasketøjskurv fuld af burgers ned i munden.

Fru Rød rystede forarget på hovedet: ”Skulle den dreng ikke tabe sig?”

”Der er ikke nogen, der skal komme og bestemme, hvornår min søde dreng skal tabe sig,” sagde fru Grøn.

”Det kan jeg sandelig se. Måske kunne han spise kongen og hans perfekte søn?”

Hr. Grøn lyttede opmærksomt. Han syntes, det lød som en god idé.

Fru Rød fortsatte:

”Eller vi kunne samle hans prutter på flaske og forgifte hele paladset?

Eller vi kunne kaste ham ud fra en flyver. Eller vi kunne trille ham hen ad gaden, så hele byen blev flad. Eller vi kunne tage hans beskidte underbukser og binde dem rundt om slottet, så man ikke kunne se det mere. Eller vi kunne...”

”Vent lidt,” sagde hr. Grøn. ”Det kræver noget planlægning...”.

”Nu skal vi være søde mod lille Gargantua,” sagde fru Grøn. ”Tænk hvis de også konfiskerede ham!”

”Det kan de jo ikke,” sagde fru Rød spidst. ”Han er alt for stor.”

”Min søn er aldeles ikke spor for stor. Han er lige tilpas.”

”Den dreng er så stor, at han ikke engang kan konfiskeres. Ha!”

”Sig mig, er du stolt over, at Lille Minnie er konfiskeret? Jamen tillykke med det!” sagde fru Grøn og stirrede fru Rød ind i øjnene.

Gargantua hørte ikke efter. Han tog sin mobiltelefon og sendte et billede af sig selv til Lille Minnie. Fru Rød så det og blev rasende:

”Den dreng er et monster! Et uhyre! Og så er han fræk!”

Hun gik hen til Gargantua og stak til ham med spidsen af sin håndtaske:

”Min fine ven, synes du ikke, vi har det hårdt nok i forvejen? Det synes du måske ikke, hva? Du synes, at du også lige skal genere min datter med væmmelige billeder af dit grimme fede fjæs. Meget ubetænksomt. Meget hensynsløst. Jeg ved virkelig ikke, hvorfor dine forældre ikke har lært dig at tage hensyn til andre menneskers følelser. Svin!”

Sådan skulle man ikke tale til fru Grøns søn:

”Jeg slår dig ihjel!” råbte hun og løb efter fru Rød og rev hende i håret og slog hende i maven og sparkede hende over benene.

”Jeg ringer til politiet!” skreg fru Rød. ”Nu kommer de og anholder jer alle sammen!”

Hr. Rød og hr. Grøn skyndte sig hen og stillede sig imellem deres hustruer inden politet blev tilkaldt.

”Skal vi ikke se om vores nye fjernsyn virker?” sagde hr. Rød.

”Møgekælling!” sagde fru Grøn.

”Nu skal vi rigtigt hygge os,” sagde hr. Grøn.

”Død! Helvede! Ødelæggelse!” sagde fru Rød.

Hr. Rød trak sin kone om bag sig og sagde til hr. Grøn:

”Det var vel nok pænt af jer at købe et nyt fjernsyn til os.”

”Pjat. Det manglede da bare. Nu har vi ødelagt jeres lejlighed.

Lysekronen er knust, fjernsynet gik i stykker og jeres datter er konfiskeret, så... Kom så skat. Nu sætter vi os ned.”

Hr. Rød tændte for fjernsynet, og fruene kølnede modvilligt af.

”Så, så, min kære kone. Det skal nok gå alt sammen.”

”Godaften” sagde tv-speakeren. ”Dette er Television Normalia med en spændende nyhedsudsendelse: Igen i dag har Kongen og hans perfekte søn vist sig for folket, der har taget mål af dem og beundret deres perfekte størrelse. Kronprinsen udtaler”:

”Jeg er perfekt.”

”Og Kongen understreger:”

”Der er ikke noget i vejen med min søn.”

”Over hele landet forsøger forældre at gøre deres børn lige så perfekte som Kongens søn. Det er hårdt arbejde, men alle børn skal

være lige store. Om lidt skal vi besøge en familie i Kilderød, hvor storesøster har hugget benene af og lillebror fået indopereret stylder. Ekspertter udtaler, ”et godt eksempel for alle børnefamilier.” Men først skal vi se nogle dejlige billeder af kongen, der løber en god tur og ser sund ud.”

KRRRRRRRRRIIIIIIIIISSSSSSSTHHHHHHHHHHHHHHHHHH
HSSSSSSSSSSSS

”Hvad er nu det?” sagde fru Rød. ”Er fjernsynet i stykker?”

Hr. Grøn så bekymret ud: ”Det er et helt nyt fjernsyn. Ekspedienten sagde, at det næsten ikke var brugt.”

”Det er ikke fjernsynet...” sagde hr. Rød.

”Det er Lille Minnie!” råbte Gargantua.

”Ringer hun fra den telefon jeg har bygget til hende?” spurgte hr. Rød.

”Ja. Vent lidt,” sagde Gargantua og lagde telefonen til sit øre. ”Hun kan ikke tale så længe. Hun er bange for at blive opdaget. Hun siger, hun vil sende nogle optagelser... Kan den her tilsluttes fjernsynet?”

”Giv den til mig!” sagde hr. Rød.

”Nu skal jeg!” sagde hr. Grøn.

Hr. Grøn fandt et kabel, der passede, og hr. Rød indstillede fjernsynet, og pludselig var der noget meget mærkeligt, som tonede frem på skærmen. Det var svært at se, hvad det var. Gargantua fik telefonen igen og forklarede de andre, hvad Lille Minnie sagde:

”Hun er inde på Kongens palads. Det er lykkedes hende at slippe væk fra vagterne. De kunne alligevel ikke se hende. Og så har hun fundet frem til Det Spirale Kontor og filmet kongen. Det her er en optagelse fra i går. ”

”Er det Kongens skrivebord?” spurgte fru Grøn.

”Nu synes jeg at vi skal skifte kanal,” sagde fru Rød.

”Vent. Det må være Kongens fødder,” sagde hr. Rød

Hr. Grøn nikkede:

”Det er som om, han har en stor stylte i sin ene sko. Men ikke i den anden. Hans ene ben er meget længere end det andet!”

”Lille Minnie siger, at Kongen er 1 meter høj, når han står på sit lave ben. Men når han står på sit høje ben, er han to meter høj”

Hr. Grøn stillede sig på det ene knæ og forsøgte at gå, som om han havde et kort og et langt ben. Det var meget svært.

Nu kunne de høre Kongen diskutere med en eller anden:

”Hør her, er det mig, der er Kongen, eller er det dig?”

”Det er mig.”

”Nej, det er mig. Du er bare min dobbeltgænger.”

”Men folk siger, at jeg er Kongen.”

”Men jeg er Kongen.”

”Skal jeg så sige til folk, at jeg ikke er Kongen?”

”Nej, du skal sige, at du er Kongen.”

”Men du sagde jo lige, at du er Kongen.”

Det var der ingen, der forstod noget af. Hr. Grøn gik rundt og forsøgte at gå som Kongen med to forskellige størrelser ben, og hr. Rød kløede sig meget i håret:

”Gargantua, hvad siger Lille Minnie om alt det her?”

”Lille Minnie siger, at ham som vi tror er Kongen, slet ikke er Kongen. Det er en dobbeltgænger.”

”Fantastisk. Det sætter jo alt det her med Kongen og hans perfekte størrelse i et helt andet lys. Hvis Kongen er både høj og lav på samme tid, så har han jo faktisk ikke engang selv en størrelse, man rigtigt kan måle efter. Hvordan kan han så sige, at alle skal være ligesom ham?”

Fru Rød rystede overbærende på hovedet:

”Det siger han jo heller ikke. Han siger, at alle børn skal være lige store. Alle børn skal have samme størrelse som Kongens perfekte søn.”

”Jo,” sagde hr. Rød. ”Men hænger det ikke sammen?”

Gargantua viftede med telefonen:

”Vent lidt. Lille Minnie siger, at der er mere. I nat sneg hun sig ind på Kronprinsens værelse. Prøv at se.”

Og så kom der en ny film frem på skærmen. En dreng lå i sin seng og talte med sig selv:

”Hvorfor skal jeg altid spærres inde? Hvorfor må jeg aldrig komme ud?”

Gargantua forklarede, hvad Lille Minnie fortalte ham:

”Kronprinsen bliver holdt indespærret på sit værelse. Han må aldrig komme ud og ser aldrig nogen mennesker. Derfor taler han hele tiden med sig selv.”

”Hvorfor skal jeg blive her bare fordi jeg har tre arme og 14 fingre? Er det virkelig så forfærdeligt? Er jeg virkelig så mærkelig? Er jeg måske den eneste i verden, der har fire fødder og fem ben i hver sin længde? Er jeg den eneste, der vokser opad og nedad på samme tid og nogle gange er stor og andre gange er lille? Er det virkelig så

underligt? Bare fordi jeg er tyk på den ene side af hovedet og tynd på den anden? Bare fordi jeg er pilskaldet, men har lange hår i øret?

Bare fordi jeg kun har et næsebor og min ene finger er et øje? Det er da meget normalt, er det ikke? Hvorfor har jeg så ikke nogen at snakke med?”

”Det var da forfærdeligt. Stakkels dreng!” sagde fru Grøn.

”Det lyder mere som en pige...” sagde hr. Grøn, og de andre nikkede. Kronprinsens stemme lød meget høj og skinger.

”Lille Minnie siger, at man ikke rigtigt ved om Kongens søn er en dreng eller pige. Han er vist begge dele på samme tid,” forklarede Gargantua.

”Men vi har jo tit set Kongens perfekte søn på fjernsyn?” indvendte fru Rød.

”Det var også en dobbeltgænger,” sagde Gargantua.

”Dobbeltgængerkongen og hans dobbeltgængersøn. Eller datter.” Hr. Rød tænkte sig om: ”Kronprinsesseprinsen...”.

Fru Rød syntes, det var noget rod alt sammen og spurgte, om de ikke skulle tale om noget andet.

”Nej,” sagde hr. Rød bestemt. ”Vores datter er konfiskeret af den onde konge. Måske har vi en chance for at redde hende?”

”Er Kongen ond? Jeg har altid fået at vide at han er god?“, sagde fru Rød.

”Men han er jo sindssyg! Han har sagt, at alle børn skal være lige store, men hans egen søn holder han spærret inde, fordi han både er stor og lille og alt muligt andet underligt på samme tid. Lille Minnie er blevet konfiskeret. Og hvorfor? Fordi Kongen er syg i hovedet.”

”Lille Minnie foreslår, at vi offentliggør filmen,” sagde Gargantua.

”Det gør vi!” sagde fru Grøn. ”Så kan alle se, at Kongen og hans søn er lige så mærkelige som alle andre. Og så er der ingen grund til, at alle børn skal være lige store. Så behøver Gargantua ikke tabe sig. Og så kan vi få Lille Minnie igen.”

Hr. Rød var enig: ”Det er vores eneste chance. Vi må vise alle mennesker i hele Normalia, at Kongen er uretfærdig mod alle børn og ondskabsfuld mod sin egen familie. Det skal være slut med ondskabsfuldheder, undertrykkelse og løgne. Det kan godt være at Lille Minnie er meget lille. Det kan også godt være, at Gargantua er temmelig stor. Heldigvis er vi alle sammen forskellige. Bare fordi man ikke er helt normal, skal man ikke forbydes. Lån mig din telefon, Gargantua. Jeg sender videoerne videre til fjernsynet.”

SYVENDE KAPITEL

Næste dag sad de alle sammen i hr. og fru Røds stue og ventede på at se nyheder. De var spændte. Hr. Rød var begyndt at bide negle. Hr. og fru Grøn holdt om hinanden, og Gargantua trøstespiste 2000 plader chokolade. Fjernsynet kørte, og de så reklamer for køleskabe, der kunne komme i fryseren, tøj, der var snavset, når man købte det, og teaterstykker, hvor underlige mennesker talte forbi hinanden. De så et show hvor hovedpersonen fik lavet en firkantet næse og klagede over, at han fik ondt i nakken, fordi næsen var så tung. Så var der igen reklamer, og endelig kom nyhederne:

”Godmorgen! Dette er Television Normalia med en helt særlig speciel ekstra nyhedsudsendelse. Det er sket noget mærkeligt, noget bemærkelsesværdigt, noget underligt, noget mystisk, noget der ikke sker hver dag. Det er en katastrofe. Vi bliver simpelthen nødsaget til at rydde sendefladen og sidde og se alvorlige ud hele dagen, og, puha, jeg får gåsehud ned ad nakken, det er næsten lige så sjovt som krig. Vi har reportere i felten, gæster i studiet, og selv føler jeg mig utrolig vigtig. Det er dejligt. Det skrækkelige er nemlig, og nu

kommer det, nu, er I klar? Giv mig lige mit papir, jeg tror jeg har tabt det... Tak... Rygterne vil vide, at der findes en videooptagelse, der skulle vise noget meget mærkeligt, men det er selvfølgelig usandsynligt, og det er også løgn. Det er bare rygter. Vi videregiver ikke rygter. Vi fortæller bare, at rygterne findes. Men det er ikke bevist. Altså at vi ikke videregiver rygter. Nej omvendt. Jeg mener, det er ikke bevist, at rygtet er beviseligt ubevist. Undskyld. Beviset er endnu ikke bevist. Altså rygtet. Som vi ikke videregiver. Det er ikke sket noget. Og det er ikke bevist. Kongen har udsendt en officiel udtalelse, den kommer her, her kommer den. Kongen udtaler, og jeg skulle måske understrege, at vi netop har fået denne udtalelse ind ad døren, måske er jeg den første, der ser den, tænk engang... Kongen udtaler: "Min søn er ikke mærkelig." Direkte adspurgt af en journalist, som jeg faktisk kender, vi er faktisk naboer, han er smadder flink, men jeg er bare lidt federe, fordi jeg er studievært, og han er bare journalist, og derfor skal han hele tiden vise, at han er noget og blære sig med alle mulige ting og sige, at hans bil er større end min, selvom min bil altså er både dyrere og nyere, det drejer sig altså ikke kun om, hvor stor ens bil er, men også for eksempel om hvor fed den er, og hvor hurtigt den kan køre. Direkte adspurgt af en

journalist, der spurgte, om der var noget galt, udtalte Kongen:

"Nej.""

Hr. Grøn kastede fjernbetjeningen lige ind i fjernsynet:

"Hvad snakker den idiot om?" sagde han og lagde armene over kors.

"Altså lille skat, Hvad har fjernsynet gjort dig?" sagde fru Grøn.

"Tænk, hvis du var et fjernsyn, og folk begyndte at kaste ting efter dig?"

"Men hvorfor viser de ikke filmen, Lille Minnies film fra slottet?"

Hr. Rød rejste sig og gik rundt i stuen med hænderne bag ryggen:

"De har set den. Det kan man høre. De har set vores film."

I fjernsynet rømmede speakeren sig:

"Jeg får netop at vide, at alle biler er lige store, lige nye, lige dyre og kan køre lige hurtigt."

Hr. Rød slukkede for fjernsynet. Hr. Grøn sukkede opgivende:

"Det var jo meningen, at filmen skulle komme ud. Folk skulle se den, og så skulle vi vælte kongen."

Fru Grøn var lige ved at græde: "Jeg skulle være dronning!"

"Nej skat" sagde hr. Grøn. "Det har vi jo talt om. Det var den gamle plan. Nu har vi en ny plan. Nu skal vi befri Lille Minnie. Det er også meget bedre."

”Skal jeg så ikke lave noget mad? Er der nogen, der er sultne?”

Gargantua råbte: ”Ja!”

Fru Grøn smilede til sin søn: ”Jeg tror, jeg har et par kubikmeter kødsovs i fryseren. Skal jeg ikke lige gå op og varme det op sammen med noget dejlig spaghetti? Vi kunne vist alle sammen trænge til lidt god mad.”

Fru Grøn gik ud i opgangen for at komme op til sit eget køkken, og imens tændte fru Rød for fjernsynet. Men nu var der sket noget. På skærmen så man en gade, der lignede den familien Rød og familien Grøn boede på.

”Militærets Særlige Benægtningssenhed har nu taget position i byen og er klar med hunde- og kattepatrulje. Bevæbnet med det allermest avancerede udstyr står disse topprofessionelle superhelte nu klar til at rykke ind i dette lejlighedskompleks for at fortælle beboerne, at de skal passe sig selv og derfor skal arresteres.”

”Det ligner vores bygning... ” sagde hr. Grøn.

”Nej hvor sjovt. Vi er i fjernsynet!” sagde hr. Rød.

”Jeg er sulten,” sagde Gargantua.

Pludselig hørte de bulder og brag fra lejligheden ovenover. Kødsovs og spaghetti fløj ned gennem hullet i loftet efterfulgt af fru Grøn.

”Er maden færdig?” spurgte Gargantua.

Men inden Fru Grøn nåede at svare, lød der skud og råben og hundeglammene og miau og lige med ét firede en masse soldater sig ned fra loftet, mens de skød vildt omkring sig.

”Frys! I er arresteret!” råbte en soldat og pegede på dem med sin maskinpistol.

”Hvorfor?” spurgte hr. Rød.

”Det er løgn!” skreg soldaten.

”Hvad.... er løgn?” sagde hr. Grøn.

”Jeg har mine ordrer,” råbte soldaten. ”Det passer ikke. I er arresteret. Alle sammen. Undtagen fru Rød.”

”Hør, kan vi ikke tale fornuftigt om det. I tabte vist den her...” sagde hr. Grøn og samlede et gevær op, som en af soldaterne havde tabt.

”Gevær! Skyd!” råbte de andre soldater og skød alt, hvad de kunne rundt i lokalet. Alle kastede sig på gulvet.

”Pas på med de skydere,” sagde Hr. Rød. ”Det er faktisk meget farligt.”

”Jeg har ikke fået aftensmad! Og det er jeres skyld!” sagde Gargantua. ”Og derfor prutter jeg på jer!”

Alle fire forældre tog straks gasmaske på. Fru Grøn råbte:

”Kom så Gargantua! Tryk speedoen i bund. Fuld drøn på. Giv dem gas!”

Soldaterne kiggede undrende på hinanden, og så pruttede Gargantua. Gassen bredte sig fra hans brede røv og ud i rummet, og soldaterne hostede og svajede, det sved i øjnene, og den ene efter den anden faldt besvimet om.

”Du klarede det,” sagde hr. Grøn stolt.

”Du er så dygtig til at prutte min egen lille skattegris,” sagde fru Grøn.

Gargantua sagde tak til sin mor og far, og de sagde selv tak, og det er os der takker, og så roste de hinanden og gav hinanden store knusere. I mellemtiden var hr. Rød gået hen til en af soldaterne, der aldrig var kommet fri af sit tov og nu hang halvt besvimet med hovedet nedad.

”Nå, min fine ven. Hvor er så Lille Minnie?”

”Jeg ved det ikke,” sagde soldaten og hostede.

Fru Grøn gav ham et spark: ”Sig hvor hun er, eller jeg trækker bukserne ned på dig.”

”Men jeg ved det ikke!” sagde soldaten, og så hev fru Grøn bukserne ned på ham.

”Hvor er det dejligt at se, at vi to familier kan arbejde sammen og virkelig hjælpe hinanden i en svær stund,” sagde Rød og tørrede en tåre bort fra øjenkrogen.

Hr. Grøn truede den hængende soldat med et gevær:

”Sig hvor hun er, eller jeg giver dig et nyt numsehul lige dér. Og dér.”

”Jeg ved det virkelig ikke. Jeg sværger.”

”Skal jeg skyde din tisser af? Kunne du tænke dig at være en pige?”

”Du må ikke skyde mig.”

”Hvorfor ikke?”

”Det gør ondt. Tror jeg.”

Hr. Rød nikkede: ”Det tror jeg også. Skal vi prøve at skyde ham bare lidt?”

”Nej! Nej!” græd soldaten.

”Kom så far. Skyd ham!” sagde Gargantua.

Fru Grøn begyndte at snurre soldaten rundt.

”Måske du kan huske det nu?” sagde hun.

Men soldaten vidste ikke noget. Nu hang han bare på hovedet uden bukser på og blev drejet rundt:

”Sig hvor hun er!” råbte hr. Rød

”Jeg skal brække mig!” sagde soldaten og kastede resterne af en halv chokoladecake, to dåser makrel i tomat, noget af en pose vingummi, en rød sodavand og en skive rugbrød op på gulvet.

”Jeg skyder!” sagde hr. Grøn og forsøgte at ramme soldaten. ”Så hæng dog stille! Jeg kan ikke ramme!”

Pludselig lød en uhyggelig stemme:

”Stop! Jeg ved, hvor Lille Minnie er”

De vendte sig alle sammen om. Det var Inspektøren fra

OverStyrPåAlting-Kontoret, der stod midt i lejligheden og lo af dem.

”Bente-Lise,” sagde han. Du kan godt komme frem nu. Jeg er kommet for at redde dig.”

Fru Rød havde gemt sig bag sofaen, og nu kom hun frem og gik over til Inspektøren og kyssede ham med tungen.

”Bente-Lise?” sagde hr. Rød chokeret. ”Jamen?”

”I er alle sammen anholdt,” sagde Inspektøren. ”Vi har narret jer med vores listige plan. Ha ha!”

Men hr. Grøn tog sit gevær og pegede på ham:

”Det kan du godt glemme alt om. For nu skyder jeg dig.”

”Prøv bare. Hvis du skyder mig, dræber du måske også Lille Minnie.”

”Lille Minnie?” råbte Gargantua glad. ”Har du Lille Minnie?”

Hr. Rød var lige ved at græde: ”Min datter! Min elskede datter! Hvor er hun?”

”Jeg har hende lige her i lommen.”

”Du må ikke skyde.” Hr. Rød stillede sig op foran Inspektøren.

”Nej. Jeg skyder ikke,” sagde hr. Grøn. ”Øv.”

Inspektøren grinede:

”Vi har regnet det hele ud. Om lidt kommer der er en kran og fjerner Gargantua. Lille Minnie kommer på kostskole. I tre er anholdt, og så kan Bente-Lise og jeg flytte ind i begge lejligheder. Vi har krammet på jer. I kan lige så godt overgive jer.”

Hr. Rød kiggede sørgmodigt på sin kone:

”Bente-Lise, hvordan kan du gøre det mod mig?”

”Fordi du er et fjols,” svarede hun og gav Inspektøren et klem i siden.

Fru Grøn kunne næsten ikke trække vejret af raseri:

”Du er den strideste kælling på hele jorden!” sagde hun og stampede i gulvet.

”Ja. Ha ha. Og du er dum,” svarede fru Rød og grinede.

”Vent lige lidt,” sagde hr. Rød til Inspektøren. ”Jeg er slet ikke sikker på, at De har Lille Minnie”

”Jo, jeg har hende lige her i lommen.”

Hr. Rød gik hen til Inspektøren, der straks sprang væk.

”Må jeg ikke se hende?” spurgte hr. Rød.

”Ja, så lad gå. Men ikke for tæt på. Her er hun.” Inspektøren tog Lille Minnie frem fra sin forlomme og holdt hende på sin hånd.

”Jeg kan ikke se hende,” sagde hr. Rød.

”Hér. På min hånd,” sagde Inspektøren irriteret.

”Er det dig, min lille skat? Jamen, der er du jo,” sagde hr. Rød.

”Hov! Smuttede hun ikke lige der?”

”Jamen! Nej! Hvad sker der!”

Lille Minnie løb ind i Inspektørens arme og ind under hans tøj og kildede ham over det hele. Inspektøren lod som om, det overhovedet ikke generede ham, men alligevel kildede det, og han kunne ikke lade være med at spjætte lidt med armene og hoppe lidt op og ned.

”Er der noget i vejen?” spurgte hr. Rød.

”Nej. Nej. Uh! Hihi!”

”Du skal ikke have hjælp?”

”Nej! Hjælp! Jeg mener, nej, åh! Forbandede væsen! Åh det kilder! Det skal koste jer dyrt. I kommer alle sammen i fængsel på livstid. På 700 gange livstid. Hver! Åh! Uhu!”

Lille Minnie kildede Inspektøren så meget, at han faldt ned på gulvet, rullede rundt og skreg og hylede.

”UUUUUUUUAAAAAAAAAAAAAAAAIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIHHH H,” sagde han.

”Hvad er vi anklaget for?” spurgte hr. Grøn.

”Jeres børn er ulovlige. Alle børn skal være lige store! Og så driller I en embedsmand i funktion. Det er også meget ulovligt.”

Fru Grøn var ligeglad: ”Alle børn er jo ikke lige store.”

”Men det står i loven. Det skal de være. Det siger Kongen.”

Inspektøren spjættede på gulvet. Hr. Rød prøvede at holde ham fast:

”Men Kongen er jo sindssyg.”

”Det passer ikke. Det er løgn. Det er en statshemmelighed,” sagde Inspektøren. ”Hold op med jeres pjat! Uhuhu!”

Inspektøren drejede sig fra side til side, og pludselig opdagede hr. Grøn, at der var noget helt galt. Han gik hen til Inspektøren og trak skægget af ham.

”Hvad er det her for noget?” sagde hr. Grøn.. ”Du er jo den motionist, der kom og fik os til at trampe i gulvet, så underboerne klagede, og så hidsede du os op til at gå i krig mod dem. Hvad var det for noget sindssygt noget? Hvad foregår der her?”

Inspektøren rullede fortvivlet rundt på gulvet:

”I er anholdt! Jeg har Lille Minnie!”

Men uden at nogen havde set det, var Lille Minnie spadseret ud af Inspektørens bukseben, og Fru Grøn havde samlet hende op.

”Jeg har Lille Minnie,” sagde fru Grøn. ”Værsgo, hr. Rød, her er din datter.”

”Lille Minnie. Min elskede skat. Har du det godt?” Hr. Rød var så lykkelig for at se sin datter at tårerne trillede ned ad kinderne på ham.

Nu tog fru Grøn også et gevær fra en af de faldne soldater og pegede det mod Inspektøren og fru Rød.

”Nu vil vi gerne have en forklaring på alt det her,” sagde hr. Grøn.

Inspektøren rejste sig fra gulvet: ”Ha! I tror, at I har vundet, bare fordi I fik Lille Minnie? Men hvad så? Verden er stadig den samme. Hvis I skyder os nu, kommer der bare en ny inspektør i morgen. Med flere soldater. I kan ikke gøre noget. I har tabt.”

”Meget muligt,” sagde fru Grøn. ”Men hvis I ikke kommer med en forklaring nu, er I døde”

”Okay,” sagde Inspektøren. ”Jeg fortæller jer om vores snedige plan. Så kan I tænke over det, mens I sidder i fængsel og rådner op. Det startede med, at jeg skulle forklæde mig som motionist og med snedig list få jer til at trampe i gulvet.”

”Hvorfor?” spurgte hr. Grøn.

”Så ville jeg med min snedige list få hr. Rød til at gå op og klage,” sagde fru Rød.

Inspektøren smilede: ”Alt gik efter planen. Hr. Rød klagede og bankede, og ovenpå overtalte jeg familien Grøn til at gå i krig mod familien Rød. I skulle have set jer selv. Verdensherredømme. Kong Grøn. Ha ha!”

”Du narrede os!” sagde hr. Grøn.

”Øv, hvor er jeg sur!” sagde fru Grøn.

”Men hvorfor gjorde I det?” spurgte hr. Grøn.

Fru Rød forklarede: ”Meningen var, at I skulle blive så vrede, at I ville slå hr. Rød ihjel. Det var planen. Når han så var skaffet af vejen ville I blive anholdt for mord. Og så var I væk, og vi kunne flytte ind i begge lejligheder. Vi har nemlig brug for meget plads til vores nye atombombefabrik.”

”Jeg har købt et samlesæt, der hedder: ”Byg din egen atombombefabrik og ødelæg alt,”” sagde Inspektøren. ”Men jeg har aldrig haft plads til at komme i gang. Og jeg vil så gerne være rigtig ond.”

”Men hvad så med Gargantua og Lille Minnie?” spurgte fru Grøn.

”Jeg skrev et brev til Kongen og foreslog, at alle børn skulle være lige store. På den måde ville både Lille Minnie og Gargantua være forbudt og blive sendt væk. Smart ikke?”

”Smart. Og ondt,” sagde hr. Rød. ”Men planen lykkedes jo ikke.”

”Pludselig begyndte I at arbejde sammen. Jeg tror, det var fordi Lille Minnie og Gargantua blev venner. Det var ikke en del af vores plan. Men det er lige meget nu. I kommer i fængsel alligevel, og Gargantua og Lille Minnie er stadig forbudte.”

”Hvordan kunne du overtale Kongen til at sige, at alle børn skal være lige store?” spurgte hr. Grøn.

”Kongen er sindssyg,” sagde Inspektøren og trak på skuldrene. ”Han er født med de der to forskellige ben, og det har altid gået ham på. Da han så fik en endnu mere vanskabt søn, blev han rasende, halshuggede sin dronning og spærrede sønnen inde på sit værelse. Siden da har Kongen bare ventet på en måde, hvor han kunne hævne sig på alle børn. Og ingen børn er jo præcis lige store. Så den nye lov gik ud over alle. Kongen var henrykt.”

Hr. Rød var chokeret: ”Og så kunne I to, Bente-Lise og dig, bo her og bygge atombomber?”

”Ja. Og sælge dem til terrorister. Og måske fyre et par stykker af selv nytårsaften.”

Fru Rød jublede: ”Vi skal være rige. Og have det så sjovt. Uden børn.”

”Hvordan kunne du være med til det, fru Rød?” spurgte fru Grøn.

”Din egen datter!”

”Lille Minnie er ikke min datter,” svarede fru Rød.

Hr. Rød kiggede sørgmodigt ned på sine fødder:

”Lille Minnies mor var meget lille. Og en dag blev hun væk. Jeg var så ulykkelig. Men heldigvis blev jeg trøstet af Bente-Lise, og så

giftede vi os. Det skulle jeg aldrig have gjort. Det er min skyld alt sammen.”

”Det er det nemlig” snerrede fru Rød. ”Jeg troede du ville blive til noget. Du var videnskabsmand og alt muligt.”

”Jeg er videnskabsmand og alt muligt,” sagde hr. Rød.

”Men jeg troede, du var ligesom Inspektøren. Jeg troede, vi skulle erobre hele verden og blive multi-maksi-fantasiti-millio-billionærer. Men det glemte du. I stedet sad du bare og byggede små bitte unyttige ting til Lille Minnie. Hvorfor glemte du vores drømme?”

”Det kan jeg ikke huske.”

”Du er så glemsom!”

Hr. Rød knyttede sine hænder og vidste ikke hvad han skulle sige.

Hr. Grøn klappede ham trøstende på skuldrene og sagde, at det nok skulle gå alt sammen.

”Hvor er Lille Minnies mor nu?” spurgte Fru Grøn.

”Hun er væk” sagde hr. Rød ulykkeligt.

”Nej,” sagde fru Rød. ”Jeg har holdt det hemmeligt. Men nu siger jeg det alligevel. Lille Minnies mor er spærret inde i den her gamle Gajol-æske. Se.”

Fru Rød åbnede en skabslåge, tog en gammel æske frem og tømte den ud på gulvet. Hr. Rød kastede sig straks ned på alle fire og lagde hovedet helt tæt på gulvet for bedre at kunne se hende.

”Nanonette!” sagde han og smilede over hele hovedet. ”Lille Minnie. Det er din mor!”

Og så gik de hinanden i møde, de to bittesmå væsener. De kravlede over splinterne i gulvbrædderne, de væltede støvkornene til side, de løb ind under et gulvtæppe og ud igen og de omfavnede hinanden. Fru Grøn syntes, det var så rørende, at hun begyndte at græde. Hr. Rød smilede så meget, at han var ved at miste balancen, og selv hr. Grøn syntes, at det var smadder dejligt.

”Hold op med det sentimentale pjat,” råbte Inspektøren. ”Nu trykker jeg på den her knap, og så går der automatisk et signal til Kongens Hemmelige Soldaterhær om at 500 elitekamtropper skal komme og anholde jer alle sammen. Sådan. Nu trykker jeg. Tryk.” Men der skete ikke noget.

”Lille Minnie siger, at vi skal tænde for fjernsynet,” sagde hr. Rød. Tv-speakeren var på skærmen:

”Jeg gentager: Dette er Television Normalia med en ekstra-udsendelse: Kongens rigtige søn er blevet befriet. Folk har stormet

Kongens Palads. Den gamle konge er flygtet i en helikopter med sit ene meget lange ben hængende ud af vinduet. Kongens dobbeltgænger har netop fortalt, at han hader stangtennis, og Kongens perfekte søn viste sig at være en robot. Jeg har nu også altid syntes, at det var underligt, at han ikke voksede. Har han ikke haft den samme perfekte størrelse 13 år, lige fra han blev født for 15 år siden?”

”Jamen, det er jo fantastisk!” sagde hr. Grøn. ”Vi har vundet!”

”Nej, nej, det kan ikke være sandt!” skreg Inspektøren.

”Schyy...” sagde hr. Rød. ”Vi skal høre hvad de siger i fjernsynet.”

”Dette er Television Normalia med en meget, meget vigtig meddelelse, der kommer lige nu og er meget vigtig: Jeg skal bare lige klø mig på benet først.”

RRRRRIIIZZZZHHHHHRRRRRRZZZZZHHHHHHRRRIIIIZ
ZZZZHHHH

”Nu kommer den vigtige meddelelse: ”Kære studievært, vil du komme sammen? Sæt kryds, ja, nej, ved ikke.” Det var vist det forkerte brev jeg læste op. Nu kommer meddelelsen: Kongens Overinspektør for korrekte børnestørrelser og hans

medsammensvorne Bente-Lise Rød er eftersøgt for forbrydelser mod børneheden.”

Den ene af de besvimelede soldater var vågnet og pegede nu sit gevær mod Inspektøren:

”Hr. Inspektør. De er anholdt. Også dig, Bente-Lise.”

Fjernsynet fortsatte: ”Der gælder fra nu af en ny lov: ”Børn skal ikke længere være lige store. De må gerne være forskellige”.”

”Hurra!” råbte de alle sammen og gav hinanden store krammere.

Inde i fjernsynet rømmede studieværten sig og sagde:

“Inden jeg svarer på det med at komme sammen, må jeg nok hellere sige, at jeg slet ikke er så stor, som jeg ser ud til på skærmen. I virkeligheden har jeg meget korte ben, og når jeg slukker for den her maskine, kan man høre, at min stemme i virkeligheden lyder sådan her.” Studieværtens stemme lød pludselig helt forandret, nærmest som søelefant der er forpustet.”Men hvis det er okay, så vil jeg gerne komme sammen,” sagde han og lød helt lettet.

”Jubii!” råbte de alle sammen og gav hinanden endnu flere store krammere.

”Og lige en ting til,” sagde tv-speakeren med sin nye mærkelig stemme. ”De videofilm, der afslørede den onde Konge og ledte til

den stakkels kongesøns befrielse, stammer fra en lille pige ved navn Lille Minnie. Gemt i den lede overinspektørs lomme og kun bevæbnet med en mobiltelefon arrangerede Lille Minnie revolution i hele landet. Kun på grund af hendes store mod og dygtighed er landet Normalia nu blevet befriet fra sin undertrykker. Hurra for Lille Minnie. Vi viser et billede af heltinden her:”

Og så viste fjernsynet et flot billede af Lille Minnie. Hr. Rød var meget stolt og syntes, at Lille Minnie så utroligt godt ud. De andre kunne ikke rigtigt se hende. Hun var så lille. Men hun var en heltinde. Hun havde reddet alle børn i hele landet. Og hr. Grøn sagde, at hun var et stort menneske.

Hr. Rød havde røde øjne:

”Og tænk, Lille Minnie” sagde han, og hans stemmen gav et knæk, ”at din stedmor Bente-Lise, sagde, at du ikke duede til noget. Nu er det hende og hendes dumme inspektør der står og ser sure ud og ikke dur til noget. Tænk engang. Hvad siger du? Om du må få et ønske opfyldt? Selvfølgelig. Vil du gerne have at din mor og jeg flytter sammen igen. Jamen, selvfølgelig. Og en ting til? Vil du gerne have dit eget værelse? Det kan vi godt finde ud. Jeg bygger bare et. Nej? Du vil bo i Gargantuas øre? Vil du indrette dit eget værelse i

Gargantuas øre og indrette det med skrivebord og plakater på væggene? Og så vil du bare tale til Gargantua hele tiden? Jamen, hvad siger Gargantua til det?

Gargantua jublede: ”Det er det jeg altid har drømt om. Jeg elsker når Lille Minnie taler til mig. Det er det bedste jeg ved. Når Lille Minnie taler til mig, når hun sludrer og sladrer – pludrer og pladrer - så føler jeg mig som et sugerør i et glas cola, som en hvid tallerken med en masse mad på, som en burger der bliver spist, som, altså, forstår I? Jeg tror meningen med mit liv er at jeg skal høre på Lille Minnie. Og derfor har jeg altid drømt, at hun skal flytte ind i mit øre. Men jeg troede aldrig det kunne lade sig gøre. Jeg troede ikke fru Rød ville give hende lov.”

”Men hvad siger den nye fru Rød? Den rigtige fru Rød? Hun siger sørme, at det er i orden. Værsgo, Lille Minnie, kravl op i Gargantuas øre. ”

Det kildede i Gargantuas øre: ”Lille Minnie? Er du inde i mit øre? Hvor er det hyggeligt! Nu synger hun for mig! Nu synger Lille Minnie for mig. Du synger så godt Lille Minnie...”

Gargantua begyndte at danse af glæde. Fedt bølgede rytmisk. Gulvbrædderne knirkede.

”Pas på! Gargantua!” råbte mor og far og hr. Rød. ”Pas på! Stå stille! Gulvet går i stykker!”

Gargantua stod stille og slog ud med armene:

”Jeg er så glad at jeg må bøvsede!”

Og så bøvsede Gargantua. Og så bøvsede hr. Rød. Og så bøvsede fru Grøn. Og så bøvsede Hr. Grøn. Og Lille Minnie bøvsede måske også lidt inde i Gargantuas øre.

Og så bøvsede de lykkeligt til deres dages ende.

Altså bortset fra fru Rød og Inspektøren. De bøvsede ikke. De havde ondt i maven. Det får man af at være ond.

Med kærlig hilsen,

Caspar Haarløv,
casparhaarloev.dk